

Yoksulluğa Güllü Fistan Dikseler

– prens · 26 Mart 2018

Hep derim, hep söylerim insanın doğasında vardır üryan gelir bu dünyaya üryan aralar kapısını dünyanın... Gelirken iki metre patiskaya sararlar giderken iki metre Amerikan bezi ne değişmiştir gitmelerle kalmalar arasında... Boynu kırılan hüznün yağmurları altında ıslanır turnalar ki cennet kuşu sevdanın rengi umut ışığı...

Ah gözyaşlarına gelin olmuş kadın, güllü fistanlarda yaşı bel olan bahar çiçekliyse genç kız eflatun fesliyse gelin adayı mor çiçekliyse kadın... Zaman bakraçları ellerinde nasırdır... Ah o yoksulluk türküleri boynuna sarılan ibadet gibi takip eder yüreği...

Özünü yitirmiş yosunlar gibi baş bağlar insan tüm dert yükü ondadır serin rüzgârların bitiminde düşer başı ayaza ölüm en umulmadık yerde çalar kapıyı en sevdalık yerde...

Yamalı bohça gibi bir kenara savrulmuş insanlığın kaçınıcı demi bu kaç kez buza soyundu masum çocuk ayakları keşke dedim keşke insan dört başı mahmur olsa ne el sıkıntısı çekse kadınlar ne baba ıstırabı genç kızlar mesela kadın cinayetleri olmasa ülkemde tecavüz olmasa satılmasa çocuklar bir simit parasına...

Sen ayrımları bitse biz olsak her yerde her şartta düşüncelerimiz bir bumerang gibi yarılmasa ortasından acılarımız bir ok gibi yüreğe saplanmasa yaralarımızı sarsak aynı elle aynı yürekle...

Kırkikindi yağmurlarında yunsa esvaplarımız yamaları aynı desenden püskülleri aynı renk çok fazla bir şey istemez insan doğasında var olan kinin yok olmasından başka...

Başka da bir şey yok bu âlemde...

Yoksulluğa güllü fistan dikseler

Düğmelerini ben iliklerdim...